തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിത്തുമ്പിലെ ജീവിതം

170302

ഇ. ഹരികുമാർ

തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിത്തുമ്പിലെ ജീവിതം

ഇ. ഹരികുമാർ

(മലയാളം: ചെറുകഥ)

© 2026, E. Harikumar

The electronic versions have been created by making use of the production infrastructure of River Valley Technologies.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/Linux operating system. PDF was typeset using XeLaTeX from TeXLive 2020 and the cloud framework, Ithal (ഇതൾ). The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution Non-commercial ShareAlike license for free download and usage.

Flames of a Camp Fire, a photograph by Marcus Obal. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളിത്തുമ്പിലെ ജീവിതം

ശേഖരന്റെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നിരുന്നു. കാലുകൾ നിലയുറയ്ക്കുന്നില്ല. ഷാപ്പിൽ നിന്ന് വീട്ടിലേക്കുള്ള ദൂരം അയാൾ ചുവടെടുത്തുവെച്ച് ഒരു വിഭ്രമത്തോടെ പിന്നിട്ടു. ഷർട്ടിലും മുണ്ടിലും ചളിയുണ്ട്. ചെറ്റപ്പുരയുടെ വാതിൽപാളിമേൽ കയ്യൂന്നി അയാൾ വിളിച്ചു.

എടീ...

'ട'കാരത്തിനും 'ഴ' കാരത്തിനും ഇടയിലുള്ള സ്വരം.

ദേവകി ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഇതെന്നും ഉള്ള കാര്യമാണ്. ഇടക്കെങ്കിലുമുണ്ടായിരുന്ന വേദന നിർവ്വികാരതക്ക് വഴിമാറിയപ്പോൾ അവൾ ശേഖരന്റെ വൈകിയുള്ള വരവും വാതിൽ നിന്നുള്ള നാറുന്ന തെറികളും പിന്നീടുണ്ടാകാറുള്ള ദേഹോപദ്രവങ്ങളും നിസ്സംഗതയോടെ സഹിക്കാൻ പഠിച്ചു. മക്കൾ ഇതെല്ലാം കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും മാത്രമേ അവൾക്ക് വിഷമമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവൾ മക്കളെ ഏഴര മണിയാകുമ്പോഴേക്കും കിടത്തിയുറക്കും. മൂത്തവൾ പെട്ടെന്നുറങ്ങും. താഴെയുള്ളവൻ കറച്ചു പ്രതിഷേധിച്ചേ ഉറങ്ങാറുള്ളൂ.

ദേവകിയ്ക്ക് വിശക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഒരു സ്റ്റീൽ പ്ലെയ്റ്റെടുത്ത് ചോറിൻ പാത്രവും മണ്ണെണ്ണവിളക്കുമായി നിലത്തിരുന്നു.

അയാൾ വാതിൽ കടന്നുവന്ന് കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ടിൻ അവൾ ഇരിക്കുന്നതിന്റെ അടുത്ത് ഒരു ശബ്ദത്തോടെ വെച്ചു. ടിന്നിന്റെ അടപ്പ് തെറിച്ചുപോയി. കറച്ച് മണ്ണെണ്ണ പുറത്തേക്കൊഴുകി.

അവൾ അമ്പരന്നുപോയി. മണ്ണെണ്ണ പോയിട്ട് റേഷൻകടയിൽ നിന്ന് അയാൾ വീട്ടിലേക്ക് വേണ്ടി കറെക്കാലമായി ഒന്നും കൊണ്ടുവരാറില്ല.

എടീ... അയാൾ പറഞ്ഞു. ഇതെന്താന്നറിയോ?

അവൾ ശ്രദ്ധിക്കാതെ ഊണ കഴിക്കാനാരംഭിച്ചു. ജോലിയെടുക്കുന്ന വീട്ടിൽ നിന്ന് ഉച്ചക്ക് ഒന്നരക്ക് കറച്ചു ഭക്ഷണം കഴിച്ചതാണ്. ഇപ്പോൾ രാത്രി ഒമ്പതു കഴിഞ്ഞു.

എടീ... ഞാൻ ചോദിച്ചതു കേട്ടില്ലേ?

അവൾ അപ്പോഴും ഒന്നും പറയാതെ മീൻകൂട്ടാൻ ഒഴിച്ച് ഉരുളയാക്കിയ ചോറ് വായിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി.

എന്താടീ നിനക്ക് വായില്ലേ?

അയാൾ കാലുകൊണ്ട് അവളുടെ പ്ലേയ്റ്റ് തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചു. ചോറും മീൻകറിയും മുറിയിൽ തെറിച്ചു ചിതറി. അവൾ എഴുന്നേറ്റു.

എടീ ഇതെന്താന്നറിയോ? മണ്ണെണ്ണയാണ് മണ്ണെണ്ണ. ബ്ലാക്കിൽ വാങ്ങീതാ. ആറുറുപ്പിക ലിറ്ററിന്. രണ്ടു ലിറ്റർ. പന്ത്രണ്ടുറുപ്പിക. എന്തിനാന്നറിയോ?

ദേവകി ഒന്നും പറയാതെ അടിച്ചു വാരുകയാണ്. അപ്പോഴാണവൾ കണ്ടത്. ദീപമോൾ കണ്ണുതുറന്ന് കിടക്കുകയാണ്. മണ്ണെണ്ണടിൻ ഉറക്കെ നിലത്തുവെച്ചപ്പോഴോ പ്ലേയ്റ്റ് തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചപ്പോഴോ ആയിരിക്കണം അവൾ ഉണർന്നത്. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ഭയം. അടിച്ചുവാരുന്നതിനിടയിൽ ദേവകി പറഞ്ഞു.

മോള് ഉറങ്ങിക്കോ.

എന്തിനാന്നറിയോടീ ഈ മണ്ണെണ്ണ? ഇത്ര വിലപിടിച്ച മണ്ണെണ്ണ ബ്ലാക്കിൽ വാങ്ങീത്?

പെട്ടെന്ന് ദേവകിയുടെ ക്ഷമ നശിച്ചു. അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

അറിയാം. എന്നെ ചുടാൻ.

അപ്പൊ നെനക്ക് അറിയാം അല്ലേടീ. അത് തന്ന്യാണ് ഞാൻ ചെയ്യാൻ പോണത്.

ദീപമോൾ പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേറ്റ് കരയാൻ തുടങ്ങി.

അയ്യോ അച്ഛാ അമ്മേ കത്തിക്കല്ലേ.

ഇല്ല മോളെ. ദേവകി പറഞ്ഞു. അതിനുള്ള ധൈര്യമൊന്നും അച്ഛനില്ല്യ. മോളുറങ്ങിക്കോ.

അത് ഉറപ്പാക്കണ്ടെടീ. അയാൾ തിളച്ച സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

ചെയ്യും, എനിക്ക് ജീവിക്കാനുള്ള മോഹം ഒട്ടും ഇല്ല്യാതായിരിക്കുന്നു. കത്തിച്ചോളൂ. പിന്നെ ഇങ്ങിനെ ഒരു നല്ല കർമ്മം ചെയ്യുമ്പോൾ വെറും വയറ്റിൽ വേണ്ട. ഊണ കഴിച്ചോളൂ. എന്നിട്ട് മതി.

എനിക്ക് നെന്റെ ചോറൊന്നും വേണ്ടടീ. അയാൾ കാലുകൊണ്ട് മറ്റേ പ്ലേയ്റ്റും ചോറിൻ പാത്രവും തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചു.

അയാളുടെ കാലുകൾ ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കിടെ വീഴാൻ പോയി. കൈകളും വിറയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾ കുനിഞ്ഞ് മണ്ണെണ്ണടിൻ എടുത്തു. പിന്നെ അനങ്ങാതെ നിൽക്കുന്ന ദേവകിയുടെ മേൽ ആ ടിന്നിലെ മണ്ണെണ്ണ ഒഴിച്ചു. പകുതി മണ്ണെണ്ണ ഒഴിച്ചപ്പോൾ അയാൾ നിർത്തി. ദേവകി അനങ്ങിയില്ല. കത്തിക്കുമെന്ന് പറയുമെന്നല്ലാതെ അതു ചെയ്യുമെന്നവൾ തീരെ പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. ആ നിമിഷത്തിൽ അവൾ മരിക്കാൻ തയ്യാറായി. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ജീവിക്കാനുള്ള മോഹം പോലും ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു.

ശേഖരൻ ടിൻ താഴെവെച്ചു. കീശയിൽ നിന്ന് തീപ്പെട്ടിയെടുത്തു. അയാളുടെ കൈ വിറയ്ക്കുന്നു. പെട്ടി തുറന്ന് ഒരു കോൽ പുറത്തെടുക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ രണ്ടുമൂന്നു കോൽ നിലത്തു വീണു. അയാൾ കോലെടുത്തുരച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ദീപമോൾ എഴുന്നേറ്റ് കരഞ്ഞുകൊണ്ട് അമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.

അച്ഛാ, അമ്മയെ കത്തിക്കല്ലെ അച്ഛാ.

ദേവകി ആദ്യം മോളെ തട്ടിമാറ്റി. പിന്നെ അവൾ മോളെ ചേർത്തുപിടിച്ചു ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

ദേവകിയുടെ മനസ്സിൽ ഉറങ്ങുന്ന മകനെപ്പറ്റി അവൾക്ക് ആശങ്കയുണ്ടായിരുന്നു.

ശേഖരൻ തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി ഉരക്കുകയാണ്. പൊട്ടിയതും കത്താത്തതുമായ കൊള്ളികൾ അയാൾക്കു ചുറ്റും നിലത്ത് ചിതറിക്കിടന്നു.

ഞാൻ കത്തിച്ചുതരാം? അവൾ ചോദിച്ചു. വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടെ തീപ്പെട്ടി ഉരച്ചു കത്തിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തുകയായിരുന്ന ശേഖരൻ ഉദ്ധതമായി നോക്കി. പിന്നെ തീപ്പെട്ടി താഴെയിട്ട് അയാൾ കുന്തിച്ചിരുന്ന് ഛർദ്ദിക്കാൻ തുടങ്ങി.

മസാലക്കറിയും കള്ളും കൂടിച്ചേർന്ന മണം ആ മുറിയിൽ നിറഞ്ഞു. രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം ഛർദ്ദിച്ച ശേഷം അയാൾ നിലത്ത് ആ ഛർദ്ദിയിൽ തന്നെ ചെരിഞ്ഞുകിടന്ന് ഉറക്കമായി.

മോളെ മാറ്റി, ദേവകി സാരി അഴിച്ചുവെച്ചു. അവൾ ശേഖരനെ നീക്കിക്കിടത്തി. ബക്കറ്റിൽ വെള്ളം കൊണ്ടുവന്ന് നിലം കഴുകിയെടുത്തു. നനഞ്ഞ തോർത്ത് എടുത്ത് അയാളുടെ മുഖം തുടച്ചു. അയാൾ ഉറക്കമായിരുന്നു.

എല്ലാം വൃത്തിയാക്കിയശേഷം ഒരു ഗ്ലാസ്സ് വെള്ളം കുടിച്ചു. മണ്ണെണ്ണ വീണ സാരി ബക്കറ്റിൽ ഇട്ടുവെച്ചു.

അമ്മേ, അച്ഛൻ ശരിക്കും അമ്മേ കത്തിക്കോ?

ദേവകിക്ക് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല.

മുറിയിൽ അപ്പോഴും മണ്ണെണ്ണയുടെ ഗന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ശേഖരന്റെ തലയ്ക്കൽ വെച്ചിട്ടുള്ള ടിന്നിൽ മണ്ണെണ്ണ ബാക്കിയുണ്ട്. അവൾ ദീപയുടെ സമാധാനത്തിനായി പറഞ്ഞു.

ഇല്ല മോളെ അച്ഛൻ കുടിച്ച് വന്നിട്ട് ഓരോന്ന് പറയാണ്.

കറച്ച് നേരത്തെ മൗനത്തിനുശേഷം അവൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

എന്തിനാമ്മേ അച്ഛൻ കുടിക്കണത്?

ദേവകിക്ക് ഉത്തരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുടിക്കേണ്ട ആവശ്യമൊന്നും അയാൾക്കില്ല. ഒരു ചുമട്ടു തൊഴിലാളിയെന്ന നിലയ്ക്ക് അയാൾ നല്ല പണമുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ചില ദിവസം നൂറു രൂപയിലധികം ഉണ്ടാക്കും.

[illegible]

വാങ്ങുകയാണോ വേണ്ടത്? അതോ സ്റ്റൗവോ? സ്റ്റൗവിനവൾ വില ചോദിച്ചിരുന്നു. എഴുപത്തഞ്ചുറുപ്പിക. ഓരോ മാസവും ശമ്പളം കിട്ടിയാൽ അവൾ കടയുടെ മുമ്പിൽ പോയി ചില്ലിട്ട ഷോകേസിനുള്ളിൽ വെച്ച സ്റ്റൗ കറച്ചു നേരം നോക്കി നിൽക്കും. ഉള്ളിൽ കയറാൻ ധൈര്യമില്ലാതെ ബസ് സ്റ്റോപ്പിലേക്കു നടക്കുകയും ചെയ്യും.

അവൾ ജോലിക്കു പോകാൻ തുടങ്ങിയത് ശേഖരന് ഇഷ്ടമായില്ല. അതയാൾ നേരിട്ട് പറഞ്ഞില്ലെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയിൽ കാണിക്കും. അയാളുടെ ദേഷ്യം കൂടി. രാത്രികളിൽ കുടിച്ചു വൈകി വീട്ടിലെത്താനും എന്തെങ്കിലും കാരണം പറഞ്ഞ് കലഹിക്കാനും ദേഹോപദ്രവം ചെയ്യാനും തുടങ്ങി.

അവൾ വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ അയൽ വീട്ടിലെ കല്യാണി തിരിച്ചുവരുന്നതും കാത്തിരുന്നു. തന്റെ പ്രാരാബ്ധങ്ങൾ ആരോടെങ്കിലും അല്പം ഇറക്കിവെക്കണം. കല്യാണിയാണ് അവൾക്കു ജോലിയാക്കി കൊടുത്തത്. ജോലിയെടുക്കുന്ന വീട്ടിലെ ചേച്ചിയോട് ആവലാതികൾ പറയാൻ ദേവകി ശ്രമിച്ചു. ചേച്ചിയുടെ മനസ്സിൽ സഹതാപത്തിന്റെ ചലനമുണ്ടാക്കാൻ പറ്റിയാൽ ആറുറുപ്പിക മുൻകൂർ വാങ്ങാമല്ലൊ. സ്റ്റൗ വാങ്ങാം. കടം പിന്നീട് ഗഡുക്കളായി ശമ്പളത്തിൽ നിന്ന് പിടിച്ചാൽ മതിയല്ലൊ. പക്ഷെ, തന്റെ പ്രാരാബ്ധങ്ങൾ കേൾക്കാൻ അവർക്ക് സമയമില്ലായിരുന്നു, താൽപര്യവും.

അവർ പറഞ്ഞു. നിങ്ങടെയൊക്കെ ഒരു യോഗമാണ്. ഇവിടെ ചേട്ടന് അത്ര്യധികം ശമ്പളം ഒന്നുമില്ല. ആയിരത്തി അറുനൂറുറുപ്പികയാണ് ശമ്പളം. പ്രൊവിഡന്റ് ഫണ്ടും ഇൻഷൂറൻസും ഒക്കെ പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ കയ്യിൽ കിട്ടുന്നത് ആയിരത്തി മുന്നൂറുറുപ്പിക്യാണ്. അതോണ്ടാണ് ഞങ്ങള് കഷ്ടിച്ച് അരിഷ്ടിച്ച് കഴിയണത്. നെന്റെ ഭർത്താവ് ചൊമട്ട് തൊഴിലാളിയല്ലേ. അയാള് ചേട്ടനേക്കാൾ പണം സമ്പാദിക്കിണ്ണ്ടാവും. ഒക്കെ കുടിച്ച് കളഞ്ഞാൽ എന്താ ചെയ്യാ? അഡ്വാൻസിനൊന്നും പണം എന്റെ കയ്യിലില്ല്യ. നെനക്ക് തരണ ശമ്പളം തന്നെ ഞാൻ ബ്ലൗസും പാവാടയും ഒക്കെ തുന്നിക്കൊടുത്തിട്ട് ണ്ടാക്കാന്ന് ചേട്ടനോട് പറഞ്ഞിരിക്യാണ്. ആ ഒറപ്പിമ്മലാണ് നെന്നെ വെച്ചോളാൻ സമ്മതിച്ചത്.

കല്യാണി മാത്രമേ ഒരേ രക്ഷയുള്ളു. അവൾ പറയും, നമ്മക്കൊക്കെ ഈ ഭർത്താവ്ന്ന് പറയണ ആൾ ഒരു ഭാരം. അങ്ങനെ ഒരു ഭാരം ഇല്ല്യാണ്ടിരിക്ക്യാ നല്ലത്. ഞാനതല്ലെ അയാളെ അടിച്ചു പുറത്താക്കീത്. ഞാൻ അദ്ധ്വാനിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്ന കാശൊക്കെ അയാള് കള്ളു കുടിക്കും. ഒരു ദിവസം കള്ളു കുടിച്ചു പൂസായി രാത്രി ഒരു മണിക്ക് വന്ന് വഴക്കുണ്ടാക്കി എന്നെ തല്ലാൻ വന്നു. ഞാൻ ചൂലെടുത്ത് നന്നായൊന്ന് പെരുമാറി. പിന്നെ അയാളെ കണ്ടിട്ടില്ല. പൊ എന്താ എനിക്കൊരു കറവ്? എന്റെ രണ്ടു മക്കളും ഞാൻ നന്നായി പൊലർത്തിണില്ല്യേ, രണ്ടിക്കിട്ട് ജോലിണ്ട്.

നേരത്തെ രണ്ടു സ്ഥലത്തേയും ജോലി കഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളിൽ ദേവകി കല്യാണിയെ വഴിക്കുവെച്ച് കാണാറുണ്ട്. നടത്തത്തിനിടയിൽ സ്റ്റൗവിന്റെ കടയുടെ മുമ്പിൽ ദേവകി നിൽക്കും.

നെനക്കിതു മോഹാണ്ടി? ചേച്ചിയോട് കടം വാങ്ങിക്കൂടെ?

ചേച്ചീടെ സ്ഥിതി അത്ര നല്ലതൊന്നുമല്ല. കള്ളുകുടി ഒന്നുംല്ല്യാത്തോണ്ട് അങ്ങിനെ കഴിച്ചുപോണ. ചേച്ചീടെ ഭർത്താവ് സ്നേഹംള്ളോനാ.

പിന്നെ കറച്ചുനേരം നിശ്ശബ്ദയായ ശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു.

അങ്ങനെ വേണം ഒരു കുടുംബാച്ചാൽ.

കല്യാണി മറ്റു ചിലത് ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. ദേവകിയെ അവൾക്കിഷ്ടമായിരുന്നു. അവളെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും കരകയറ്റണമെന്നവൾക്കുണ്ട്. ഒരു ജോലി കൂടി ഏർപ്പെടുത്തി കൊടുക്കാം. മാസം ഒരു നൂറുറുപ്പികകൂടി തടയും. അതു കൊണ്ടെല്ലാം എന്താവാനാണ്. അവൾ ഭാവിയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. ദേവകിയുടെ ഭർത്താവിന്റെ പോക്കുകണ്ടാൽ താമസിയാതെ അവൾക്ക് താൻ ചെയ്തപോലെ അയാളെ അടിച്ചിറക്കേണ്ടി വരുമെന്നറിയാം. അപ്പോൾ ഇരുനൂറു രൂപകൊണ്ട് രണ്ടുമക്കളെ പോറ്റുക വിഷമമാണ്.

നിനക്ക് ആ സ്റ്റൗ വാങ്ങണംന്ന് അത്ര മോഹം ണ്ടോ? ദേവകി അവളുടെ വീടും ജോലിയെടുക്കുന്ന വീടും ഒരിക്കൽക്കൂടി മനസ്സിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തി. തന്റെ വീടിനെ ശോചനീയാവസ്ഥയിൽ നിന്നുയർത്തി മറ്റേ വീടിന്റെ നിലവാരത്തിലേക്കുയർത്താനുള്ള ആദ്യത്തെ പടിയാണ് സ്റ്റൗ. അതുകൂടി കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ആ മോഹം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് നല്ലത്.

അവൾക്ക് പെട്ടെന്ന് സങ്കടം വന്നു. കണ്ണിൽ ഉരുണ്ടുവന്ന ജലകണങ്ങൾ അവൾ സാരിത്തുമ്പു കൊണ്ടു തുടച്ചു. കല്യാണി ചോദ്യമാവർത്തിച്ചു.

ദേവകി തലയാട്ടി.

ന്നാ, ഞാൻ പറയണ കാര്യം ചെയ്യാ മതി. നീയ് ആരോടും പറയില്ല്യാന്ന് സത്യം ചെയ്യ്.

അവൾ സത്യം ചെയ്തു. തന്റെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ പാടെ മാറിക്കിട്ടാനുള്ള ഒരു മന്ത്രമാണ് കല്യാണി പറഞ്ഞു തരാൻ പോകുന്നത്. വൃത്തിയുള്ള വീടിനെപ്പറ്റിയുള്ള സ്വപ്നം അവൾ വീണ്ടും ഓർത്തു. അതൊരു യാഥാർത്ഥ്യമാക്കാനുള്ള വിശ്വാസം അവൾക്ക് ആശ്വാസം നൽകി.

ഞാൻ ഒരാളെ പരിചയപ്പെടുത്തിത്തരാം. കല്യാണി പറഞ്ഞു. ഇവിടെ അടുത്തണ്ണ്യാണ്. നല്ല സൊഭാവള്ള മനുഷ്യനാ. ഇഷ്ടായാ നമ്മക്കുവേണ്ടി എന്തും ചെയ്യും. വാ.

കല്യാണി കൈപിടിച്ചു വലിച്ചു. അവർ പ്രധാന നിരത്തിൽ നിന്ന് കൈവഴിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു. വീണ്ടും ചെറിയ വഴികൾ. ഒരു ചെറിയ ഓടിട്ട വീടിന്റെ മുമ്പിലെത്തിയപ്പോൾ കല്യാണി നിന്നു. ചുറ്റും നോക്കി ആരുമില്ലെന്നുറപ്പായപ്പോൾ തുറന്നിട്ട ഗെയ്റ്റിലൂടെ അകത്തു കടന്നു.

ഇതിനുള്ളിൽ കടന്നാൽ പിന്നെ ആരും കാണില്ല്യ.

സംശയിച്ച് നിൽക്കുന്ന ദേവകിയെ കൈപിടിച്ചു വലിച്ച് അവൾ തുറന്നിട്ട വാതിലിലൂടെ അകത്തേക്കു കടന്നു. സോഫയും ചെറിയ വട്ടമേശയും ഇട്ട ഒരു മുറി. അതിനടുത്ത മുറിയിൽ മേശമേൽ വെച്ച ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഒരാൾ ഇരിക്കുന്നു. അമ്പതു വയസ്സുപ്രായം. വരയുള്ള ഷർട്ടാണിട്ടിരിക്കുന്നത്. ചെന്നിയിലും മീശമേലും നര തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു. എന്താ കല്യാണി വിശേഷം? നാളെയല്ലേ വരാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നത്?

സാർ. വശ്യമായി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് കല്യാണി പറഞ്ഞു. ഒരാളെക്കൂടി കൊണ്ടരാൻ സാറ് പറഞ്ഞില്ല്യേ, ആളെ കൊണ്ടന്നിട്ട്ണ്ട്.

എവിടെ?

ദേവകി മുറിയിലേക്ക് വന്നില്ലെന്ന് അപ്പോഴാണ് കല്യാണിക്ക് മനസ്സിലായത്. അവൾ മുറിക്കു പുറത്തുകടന്ന് സിറ്റിംഗ് റൂമിൽ അറച്ചുനിൽക്കുന്ന ദേവകിയുടെ കൈപിടിച്ച് അകത്തേക്കു കൊണ്ടു വന്നു.

ദാ, ദാണ് ആള്.

അയാൾ ദേവകിയെ ഉഴിഞ്ഞുനോക്കി, സ്വീകാര്യമെന്ന മട്ടിൽ തലയാട്ടി.

നിങ്ങൾ ഊണു കഴിച്ചോ?

സാറ് ഊണ കഴിച്ചോളൂ. ഞങ്ങൾ പിന്നെ ഉണ്ണാം.

ദാ, എന്റെ ഊണ കഴിയാറായി. ഞാനിപ്പോൾ വരാം. അവിടെയിരിക്ക്.

കല്യാണി ദേവകിയെക്കൂട്ടി അടുക്കളയിലേക്കു നടന്നു. അടുക്കളയിൽ നിലത്തിരിക്കുമ്പോൾ ദേവകി ചോദിച്ചു.

സാറിന്റെ വീട്ടിൽ വേറെ ആരുംല്ല്യേ?

ഇല്ല്യാ. സാറ് ഒറ്റക്കാണ്.

അപ്പോ അടുക്കള ജോലിക്കാണോ?

അല്ലാ. അതിനൊരു തള്ളണ്ട്. അവര് രാവിലെ വന്ന് ചോറൊക്കെണ്ടാക്കിവെച്ച് പോകും. പിന്നെ നേരിയ ചിരിയോടെ കല്യാണി പറഞ്ഞു. ഇത് വേറെ കാര്യത്തിനാ.

ദേവകിക്ക് കാര്യം മുഴുവൻ പിടികിട്ടി. അവളുടെ മുഖം വാടി. അവളുടെ ഉത്സാഹം നശിച്ചു. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് തീരുമാനിക്കാൻ അവൾക്കായില്ല. ഇങ്ങനെ ഒരു സന്ദർഭത്തെപ്പറ്റി അവൾ ആലോചിച്ചതു പോലുമില്ല. ഇപ്പോഴും വൈകിയിട്ടില്ലെന്നും തനിയ്ക്ക് താൽപര്യമില്ലെന്നു പറഞ്ഞ് പോകാമെന്നും അവൾക്കറിയാമായിരുന്നു.

എന്താ നെന്റെ മുഖം വല്ലാതിരിക്കണത്?

ദേവകി മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവൾ മക്കളെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. സമയം രണ്ടുമണിയായിട്ടുണ്ടാകും. താൻ വൈകിയെത്തുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ മൂത്തവൾ ഇളയവനു ചോറെടുത്തു കൊടുക്കാറുണ്ട്. അവർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമെന്നവൾ ആശിച്ചു. തലേന്നത്തെ മീൻ കൂട്ടാൻ ചട്ടിയിൽ അടച്ചു വെച്ചത് മോൾ കാണില്ലേ?

നമ്മളെയൊക്കെ ജീവിതം ഇങ്ങിനെയാണ് ദേവൂ. കല്യാണി പറഞ്ഞു. ഭർത്താക്കന്മാര് കുടിച്ചു വന്ന് നമ്മളെ തൊഴിക്കും. വേറെ വല്ല ആൺപിറന്നോരും നമ്മളെ സ്നേഹിക്കും. നമുക്ക് വേണ്ടതൊക്കെ തരും. ഇതില് തെറ്റൊന്നുല്ല്യ. ഈ സാറിനെ ഞാൻ രണ്ടുകൊല്ലായിട്ട് അറിയണതാ. ന്നെ എത്ര സഹായിച്ചിട്ട്ണ്ട്ന്നുള്ളതിന്ന് കയ്യും കണക്കുംല്ല്യ.

ആദ്യത്തെ പ്രാവശ്യം നമുക്ക് വല്ലായ്മ തോന്നും. പിന്നൊക്കെ സാധാരണ്യാവും. അത്ര്യേള്ളു.

ഒരു പുരുഷൻ തന്നെ തൊടുക എന്നതിൽ വലിയ കുഴപ്പമൊന്നും ദേവകിക്ക് തോന്നിയിരുന്നില്ല. അതിനു കാരണം കുട്ടിക്കാലത്തുണ്ടായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. എട്ടോ ഒമ്പതോ വയസ്സുള്ളപ്പോൾ വീട്ടിൽ കുറച്ചു വയസ്സായ ഒരാൾ വരാറുണ്ട്. അവൾ മാമൻ എന്നു വിളിക്കുന്ന ഒരാൾ. വീട്ടിൽ അമ്മയും മറ്റും ഇല്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ അയാൾ അവളെ മടിയിലിരുത്തി താലോലിക്കാറുണ്ട്. അമ്മ ജോലിക്കു പോയ അവസരങ്ങളിൽ അയാൾ അവളെ വീട്ടിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുപോയി നിലത്തു കിടത്താറുണ്ട്. അയാൾ ഒപ്പം കിടക്കും.

അതിലെ നിഗൂഢത അവൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു. അത് അവളും അയാളും കൂടിയുള്ള രഹസ്യമായ ഏർപ്പാടാണെന്ന ബോധം അവളെ ഉത്തേജിതയാക്കിയിരുന്നു. അയാൾ പോകുമ്പോൾ അവൾക്ക് നാണയങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നു. കാലുകൾക്കിടയിലെ വഴുവഴുപ്പ് അവൾക്കിഷ്ടപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും അയാൾ തരുന്ന നാണയങ്ങളും അതിന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള രഹസ്യാത്മകതയും അവൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അവൾ ആ നാണയങ്ങൾ ചിരട്ടയിലാക്കി ഒരു സ്ഥലത്ത് ഒളിപ്പിച്ചുവെക്കും. താലപ്പൊലി സമയത്ത് അതെല്ലാം പെറുക്കിയെടുത്ത് വളയും കമ്മലും മുത്തുമാലയും വാങ്ങും.

നെനക്ക് വെഷമം തോന്നണ്ടോ?

ദേവകി തലയാട്ടി.

അയാളുടെ ഊണ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൈ കഴുകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ കല്യാണി എഴുന്നേറ്റു. മേശപ്പുറത്തു നിന്ന് പാത്രങ്ങളെല്ലാം എടുത്ത് അടുക്കളയിൽ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചു. എച്ചിൽ പാത്രങ്ങളെടുത്ത്, മേശ വൃത്തിയാക്കി.

ഞാൻ ഒന്ന് തല ചായ്ക്കട്ടെ, അയാൾ പറഞ്ഞു. അപ്പഴക്ക് നിങ്ങള് ഊണ കഴിച്ചോളൂ.

ദേവകിക്ക് വിശക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചോറു വിളമ്പിയപ്പോൾ അവൾ മടിയൊന്നും കൂടാതെ ഊണു തുടങ്ങി. അടുക്കളയിൽ നിലത്തിരുന്നു കൊണ്ട് അവർ ഊണു കഴിച്ചു.

ഊണുകഴിഞ്ഞ് പാത്രങ്ങൾ കഴുകി വെച്ചശേഷം കല്യാണി പറഞ്ഞു.

ഞാനൊന്ന് പോയി നോക്കട്ടെ സാറ് ഒറങ്ങ്യോന്ന്.

കല്യാണി പോയപ്പോൾ അവൾക്ക് ഒരിക്കൽക്കൂടി ആലോചിക്കാൻ ഇടകിട്ടി. കടയിൽ ഗ്ലാസ്സ് ഭിത്തിക്കു പിന്നിൽ വെച്ച തിളങ്ങുന്ന സ്റ്റൗ അവൾക്ക് ഓർമ്മ വന്നു. പുകയുടെ മണമുള്ള തന്റെ വീടും. അവൾ തീർച്ചയാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അവളെ അലട്ടിയിരുന്നത് വേറൊരു പ്രശ്നമായിരുന്നു. സാറ് എന്താണ് തരിക.

കല്യാണി അവളെ വിളിച്ചു.

ദേ, സാറ് വിളിക്കുന്നു.

അയാൾ കട്ടിലിൽ തലയിണയിൽ ചാരിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഷർട്ടഴിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അയാളുടെ നെഞ്ചത്തെ രോമങ്ങൾ അല്പാല്പം നരച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. പക്ഷെ, നല്ല ഉറച്ച ദേഹമായിരുന്നു അയാളുടേത്.

സാർ ഞാൻ പോട്ടെ.

കല്യാണി പറഞ്ഞു.

പെട്ടെന്ന് ദേവകി കല്യാണിയോട് പറഞ്ഞു.

ചേച്ചി എന്റെ മക്കളെ ഒന്ന് ശ്രദ്ധിക്കണംട്ടോ.

അതിനെന്താ എന്റെ മക്കൾടെ പോല്യന്നല്ലെ? നീയ് പതുക്കെ വന്നാ മതി.

പിന്നെ തിരിഞ്ഞ് അയാളോട് പറഞ്ഞു.

സാറെ ഞാൻ പോട്ടെ. സാറ് ന്നെ മറക്കരുത്ട്ടോ.

അയാൾ ചിരിച്ചു.

കല്യാണ്യേ മറന്നാ ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ മറന്നൂന്ന് കൂട്ടിക്കോളൂ.

നീ പോയി ആ വാതിലടച്ച് കുറ്റിയിട്ട് വാ.

അയാൾ ദേവകിയോട് പറഞ്ഞു.

അവൾ അനുസരിച്ചു. പിന്നീട് എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ അവൾ പകച്ചു നിൽക്കുകയാണ്.

അവിടെ കുളിമുറിയുണ്ട്. അയാൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. കുളിച്ചു വരൂ. അതാ ആ അലമാറില് മുണ്ടും മേൽമുണ്ടും കാണും. കുളിച്ചിട്ട് അതു മാത്രം ഉടുത്താൽ മതി.

കുളി സുഖമായിരുന്നു. ഉയർന്ന നല്ല വാസനയുള്ള സോപ്പുതേച്ച് അവൾ ധാരാളം വെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചു. വീട്ടിൽ തെരുവിലെ ടാപ്പിൽ വരിയായിനിന്ന് പിടിക്കുന്ന വെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചാൽ എന്ത് സംതൃപ്തിയുണ്ടാവാനാണ്. വെള്ളം മുക്കി മേൽ ഒഴിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കെ പെട്ടെന്ന് സാർ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാകും എന്നവൾക്കോർമ്മ വന്നു. അവൾ തോർത്തി, ഒറ്റമുണ്ടും ഉടുത്ത് മേൽമുണ്ടുകൊണ്ട് മാറുമറച്ച് പുറത്തുകടന്നു.

അയാൾ കട്ടിലിൽ നീങ്ങിക്കിടന്നു കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

വരൂ.

അവൾ ഒതുങ്ങിക്കിടന്നു. അയാൾ അവളുടെ ചുമലിൽ പതുക്കെ കൈ വെച്ചു. സാവധാനത്തിൽ, വളരെ സാവധാനത്തിൽ അയാൾ അവളെ വരിഞ്ഞുപിടിച്ചു. പതുക്കെ അവളുടെ മേൽമുണ്ട് മാറ്റി, തിങ്ങിയ മാറിൽ മുഖമുരസി.

അവൾ വേറൊരു ലോകത്തായിരുന്നു. സാറ് എത്ര തരുമെന്നറിയില്ല. എന്ത് ആവശ്യപ്പെടണമെന്ന് കല്യാണിയോട് ചോദിച്ചുവെക്കാൻ മറന്നു. അവൾക്ക് സ്റ്റൗ എത്രയും വേഗത്തിൽ വാങ്ങണമെന്നുണ്ട്. അവൾ പെട്ടെന്ന് ചോദിച്ചു.

സാറെനിക്ക് എന്ത് കൂലി തരും?

കൂലി?

അതെ ഇപ്പൊ ചെയ്യണ ജോലിക്ക്?

അയാളുടെ താൽപര്യം പെട്ടെന്ന് നശിച്ചു. അയാൾ ഭാവനയിൽ മനോഹരമായ ഒരു ചിത്രം വരച്ചുണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു. മുപ്പത്തഞ്ചു വയസ്സിൽ ഭാര്യ മരിച്ചശേഷം അയാൾ അങ്ങിനെ ഒരു ലോകത്തായിരുന്നു. താൻ ഒപ്പം കിടക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ തന്നോട് പ്രേമത്തിലാണെന്നയാൾ സങ്കല്പിച്ചു. കല്യാണി ആ വിശ്വാസത്തിന് ഇളക്കം തട്ടിച്ചിരുന്നില്ല. അവൾ ഒരിക്കലും പണം ചോദിച്ചിരുന്നില്ല. അയാൾ തോന്നുമ്പോൾ മാത്രം കൊടുത്തു. അവളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ദേവകിയുടെ പശ്ചാത്തലം കല്യാണി പറഞ്ഞുകൊടുത്തിരുന്നു. അവൾ ഭർത്താവിനെയല്ലാതെ വേറെ ആരെയും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഭർത്താവിന്റെ കുടികാരണം കുട്ടികളെ പോറ്റാനാണ് ഇതിനു മുതിർന്നതെന്നും അയാൾക്കറിയാം. പെട്ടെന്നയാൾക്ക് അനുകമ്പ തോന്നി. അവളുടെ നിലനിൽപിന്റെ പ്രശ്നമാണത്. അതിനാൽ അവർക്ക് സമാധാനമാവുമെങ്കിൽ അങ്ങിനെയാവട്ടെ. അയാൾ ചോദിച്ചു.

നിനക്കെന്ത് വേണം?

പതിനഞ്ചുറുപ്പിക തര്യോ?

പത്ത് എന്നു പറയാനാണ് അവൾ ഓങ്ങിയത്. അയാൾ വില പേശിയാലോ എന്നോർത്താണ് പതിനഞ്ച് എന്നു പറഞ്ഞത്.

തരാമല്ലൊ.

അയാൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു. വീണ്ടും അവളെ താലോലിക്കാൻ തുടങ്ങി.

പതിനഞ്ചുറുപ്പിക പ്രകാരം അഞ്ചു പ്രാവശ്യം ഇവിടെ വന്നാൽ സ്റ്റൗ വാങ്ങാൻ പറ്റും. അവൾ കണക്കു കൂട്ടുകയാണ്. ആഴ്ചയിലൊരിക്കലെങ്കിലും സാറിനിതു വേണ്ടി വരുമോ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഒരു മാസംകൊണ്ട് സ്റ്റൗ വാങ്ങാൻ പറ്റും.

അയാൾ തഴുകൽ നിർത്തി, കട്ടിലിൽ തലേക്കൽ നിവർന്നിരുന്നു. ഒരു സിഗരറ്റ് എടുത്ത് കത്തിച്ചു പുകവിട്ടു. ദേവകി അയാളെ അന്തംവിട്ടു നോക്കി.

എന്താ ചെയ്യിണില്ല്യേ?

[illegible]

...ടെ അവൾ, അമ്മയെ അച്ഛൻ ബലാത്സംഗം ചെയ്യുന്നത് നോക്കിക്കിടക്കും. മനുഷ്യർ കുടിച്ചു ബോധം മറിഞ്ഞാൽ ചെയ്യുന്ന ഒരു കർമ്മമാണതെന്ന് ആ കുഞ്ഞ് വിശ്വസിച്ചു. ഒരിക്കൽ എല്ലാം കഴിഞ്ഞ് ദേവകി അവളുടെ അടുത്ത് വന്ന് കിടന്നപ്പോൾ അവൾ ചോദിച്ചു.

അമ്മയ്ക്ക് വേദനിച്ചോ?

ഇവിടെ ഇതാ ഒരാൾ തന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ സ്നേഹപൂർവ്വം ചുംബിച്ച് തന്നെ സ്നേഹത്തോടെ മാറോടണച്ച് സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നു. തനിയ്ക്കപരിചിതമായ ഭാഷ. അവൾ കരയാൻ തുടങ്ങി.

അയാൾക്ക് അനുകമ്പ തോന്നി. ആ കണ്ണീരിന്റെ അർത്ഥം അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. സിഗരറ്റ് വലിച്ചെറിഞ്ഞ് അയാൾ അവളെ തന്നിലേയ്ക്കടുപ്പിച്ചു.

അവൾ സാരിമാറി വന്നപ്പോൾ അയാൾ ചോദിച്ചു.

സ്റ്റൗവിന്നെന്താണ് വില?

എഴുപത്തഞ്ചുറുപ്പിക. ചെലപ്പോ പിശകിയാൽ അഞ്ചുറുപ്പിക കൊറച്ചുതരും.

അയാൾ കീശയിൽ നിന്ന് നൂറിന്റെ ഒരു നോട്ടെടുത്ത് അവളുടെ കയ്യിൽ വെച്ചു. അവൾ ആ നോട്ടിൽ കുറച്ചുനേരം നോക്കി നിന്നു. മുഖമുയർത്തി അയാളെ നോക്കാൻ അവൾക്കു ലജ്ജതോന്നി. അവൾ ആ നോട്ട് നീട്ടിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

ന്റെ കയ്യില് ചില്ലറ ഇല്ല്യ സാറെ.

ഒരു കാര്യം ചെയ്യൂ. അയാൾ പറഞ്ഞു. ദേവകി പതിനഞ്ചിനല്ലേ പറഞ്ഞത്. ഇരുപത്തഞ്ച് വെച്ചോളൂ. ബാക്കി എഴുപത്തഞ്ചില്ലേ? അതുകൊണ്ട് സ്റ്റൗ വാങ്ങിക്കോളൂ. ഇന്നുതന്നെ വാങ്ങൂ.

അവൾ അതു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അവളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ എല്ലാം പിഴച്ചിരുന്നു.

സാറിനെന്നോട് ദേഷ്യം പിടിച്ചു അല്ലേ? ഞാൻ വിവരംല്ല്യാത്തോണ്ടാ സാറേ. അതോണ്ട് അവിടേം ഇവിടേം ഒക്കെ പറഞ്ഞൂന്ന് വരും. സാറ് ക്ഷമിക്കണം.

ഒരു കാര്യം പറയട്ടെ. നമ്മള് ഇപ്പൊ ചെയ്തത് കൂലിക്ക് ചെയ്യണ പണിയല്ല. അതോണ്ട് പ്രതിഫലമായിട്ട് ഞാൻ എന്തെങ്കിലും തരുംന്ന് കരുതണ്ട. നെന്റെ ആവശ്യം ഒക്കെ മനസ്സിലാക്കി ഞാൻ അതിന സഹായിക്കും, പണം തരും. പിന്നെ നെനക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ആവശ്യംണ്ടെങ്കിൽ പറഞ്ഞാ മതി.

റേഷൻ കടയിൽ മണ്ണെണ്ണയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾക്ക് സ്റ്റൗ കത്തിക്കാൻ ധൃതിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവൾ രണ്ടു ലിറ്റർ മണ്ണെണ്ണ കരിഞ്ചന്തയിൽ വാങ്ങി.

മാർക്കറ്റിൽ പോയപ്പോൾ നല്ല ചാള കണ്ടു. അതും വാങ്ങി. വീട്ടിൽ വന്ന് അവൾ ആദ്യം മുറി വൃത്തിയാക്കി. വിറകു കഷ്ണങ്ങളും ഓലക്കൊടിയും പുറത്തേക്കിട്ടു. ചാണകം കൊണ്ടുവന്ന് അവിടെയെല്ലാം നന്നായി മെഴുകി. സ്റ്റൗ കത്തിച്ച് ചോറും കൂട്ടാനും ഉണ്ടാക്കി. ചാള വറുക്കുകയും ചെയ്തു.

ശേഖരൻ വരാൻ ഒമ്പതരമണിയായിരുന്നു. അയാൾ വാതിൽ കടന്നുവന്ന് ചുറ്റും നോക്കി മണം പിടിച്ചു. പുതിയ സ്റ്റൗ പ്ലാസ്റ്റിക് മണവും മണ്ണെണ്ണയുടെ ഗന്ധവും അയാൾക്കു കിട്ടിയെന്നു തോന്നുന്നു. അയാൾ സ്റ്റൗ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി ചോദിച്ചു.

എടീ, ഈ സ്റ്റൗ എവിടന്ന കിട്ടീ?

കടയിൽ നിന്നു വാങ്ങി.

എവിട്ന്നാ കിട്ടിയേ അതിനുള്ള പണം.

ദേവകി ഒരു നിമിഷം ഞെട്ടി. ഞെട്ടൽ വിദഗ്ദ്ധമായി മറച്ചുവെച്ചുകൊണ്ടവൾ പറഞ്ഞു.

ജോലിയെടുക്കുന്നിടത്തെ ചേച്ചിയോട് കടം വാങ്ങി.

ചാള വറുത്തതിന്റെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന മണം മൂക്കിലെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ നിലത്തിരുന്ന് പിഞ്ഞാണം വലിച്ചെടുത്തു.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ ഒരു വിരിപ്പ് വാങ്ങി. മുറിയുടെ ഒരുഭാഗത്ത് ഉപയോഗിക്കാതെ കിടന്ന കട്ടിലിൽ അവൾ കിടക്ക വിരിച്ച് അതിനു മേലെ പുതിയ വിരി വിരിച്ചു. അവൾ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. പതുക്കെയെങ്കിലും ഞാൻ എന്റെ വീട് നന്നാക്കുകയാണ്. രാത്രികളിൽ ശേഖരൻ വൈകി വരുമ്പോൾ കാണുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ അയാൾ കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ചു.

അലുമിനിയം ഗ്ലാസ്സുകൾ തിളങ്ങുന്ന സ്റ്റീൽ ഗ്ലാസ്സുകൾക്ക് വഴിമാറി. കവടിപ്പിഞ്ഞാണങ്ങൾക്കു പകരം രണ്ടു വലുതും രണ്ടു ചെറുതുമായ സ്റ്റീൽ പ്ലേയ്റ്റുകൾ വാങ്ങി. കുട്ടികൾക്ക് പുതിയ ഉടുപ്പുകൾ.

ശേഖരൻ എല്ലാം കണ്ടു. അയാൾ ആ വീട്ടിൽ അന്യപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഒരു മാസമായി താൻ വീട്ടിൽ പണമൊന്നും കൊടുത്തില്ലെന്നയാൾ ഓർത്തു. മുമ്പെല്ലാം രണ്ടുമൂന്നുദിവസം കൂടുമ്പോഴെങ്കിലും ദേവകി പണം ചോദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ആദ്യമായി അവൾ ചോദിക്കാറില്ല. ചോദിച്ചാൽ കിട്ടില്ലെന്ന് മനസ്സിലായതോടെയാണ് അവൾ നിർത്തിയതെന്നയാൾക്കറിയാം. പക്ഷെ, പുതുതായി വാങ്ങുന്ന ഈ സാധനങ്ങൾക്ക് പണം എവിടെനിന്നു വരുന്നു എന്നയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. ചോദിക്കാനുള്ള ധൈര്യമുണ്ടായതുമില്ല.

ഭാര്യയ്ക്ക് തന്റെ ആവശ്യമില്ലാതാവുകയാണെന്ന ബോധം അയാളുടെ പൗരുഷത്തെ സാരമായി ബാധിച്ചു. രാത്രി കുടിച്ചു വരുമ്പോൾ അയാൾ തന്റെ പൗരുഷമെന്ന ബലൂൺ ഊതിവീർപ്പിച്ചിട്ടാണ് വരിക. പക്ഷെ, രാവിലെ എഴുന്നേൽക്കുമ്പോൾ ലഹരിയെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞുപോയ ബലൂൺ ചുരുങ്ങി കാറ്റുപോയ ബലൂൺ പോലെയായി. ഭാര്യയ്ക്ക് പണം കിട്ടുന്നുണ്ടെന്നയാൾക്ക് ബോദ്ധ്യമായി. പക്ഷെ, അതെവിടെ നിന്നായിരിക്കുമെന്ന് ആലോചിക്കാൻ അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

പൊട്ടിത്തെറിയുണ്ടായത് ഒരു ദിവസം രാവിലെയായിരുന്നു. ജോലിക്കു പോകാൻ പുറപ്പെട്ടശേഷം അയാൾ ദേവകിയോട് ചോദിച്ചു.

ഒരഞ്ചുറുപ്പിക എടുക്ക്.

എന്റെ കയ്യിൽ പണമൊന്നുമില്ല. ദേവകി തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. നിങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു തന്ന പോലെയാണല്ലോ ചോദിക്കണത്.

എടീ പണമെടുക്കാനാ പറഞ്ഞത്.

എന്റെ കയ്യിലില്ല്യ.

എടീ എന്റെ പൗരുഷം നീ കണ്ടിട്ടില്ല.

പൗരുഷംന്നുള്ളത് ഭാര്യെ തല്ലുന്നതിലല്ല. കുടുംബം നോക്കണതിലാണ്. പൗരുഷമുള്ളോര് ഭാര്യേം മക്കളേം പട്ടിണിക്കിടില്ല്യ.

നീ പണമെടുക്കുന്നുണ്ടോ?

എന്റെ കയ്യിലില്ല്യ.

അയാൾ കിടക്കയുടെ അടിയിൽ നിന്ന് അവളുടെ പേഴ്സ് എടുത്തു തുറന്നു. അതിൽ നോട്ടുകളായി ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ നാൽപ്പത് അമ്പതുറുപ്പിക വരും.

ഇതെന്താടീ പണമല്ലേ? ഇതെവിട്ന്നാ കിട്ടിയ പണമാണ്?

ഞാൻ അദ്ധ്വാനിച്ചുണ്ടാക്കിയത്. അല്ലാതെന്താ?

എടീ നീ തോന്ന്യവാസം കാട്ടി കിട്ടിയ പണമല്ലേ ഇത്?

അങ്ങിനെയെങ്കിൽ അങ്ങിനെ. ഭർത്താക്കന്മാര് കിട്ടണ പണം മുഴുവൻ കുടിച്ച് വീട്ട് നോക്കാണ്ടായാൽ ഭാര്യമാര് അങ്ങിനെയൊക്കെ ചെയ്യും. അതിൽ കാര്യം മനസ്സിലാക്കിയില്ലേ? ഭാര്യയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും വിശപ്പുണ്ട്. അവർക്കും തിന്നണം.

അയാൾ പൗരുഷത്തിന് കിട്ടിയ അവസാനത്തെ ചോട്ടായിരുന്നു അത്. അയാൾ പേഴ്സ് അവളുടെ മുഖത്തേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞ് പുറത്തേക്കു പോയി.

രാത്രി പത്തുമണിക്ക് ശേഖരൻ വന്നു. അയാളുടെ കണ്ണുകൾ ചുവന്നിരുന്നു. ആടിക്കൊണ്ട് അകത്തു കടന്നശേഷം കയ്യിലുള്ള മണ്ണെണ്ണടിൻ നിലത്ത് ഒരു ശബ്ദത്തോടെ വെച്ച് ചോദിച്ചു.

എടീ... ഇതെന്താന്നറിയോ?

□

ഇ. ഹരികുമാർ

1943 ജൂലൈ 13-ന് പൊന്നാനിയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ മഹാകവി ഇടശ്ശേരി ഗോവിന്ദൻ നായർ. അമ്മ ഇടക്കണ്ടി ജാനകി അമ്മ. കൽക്കത്തയിൽ വച്ച് ബി. എ. പാസ്സായി. 1972-ൽ ലളിതയെ വിവാഹം ചെയ്തു. മകൻ അജയ് വിവാഹിതനാണ് (ഭാര്യ: ശ്രുഭ). കൽക്കത്ത, ദില്ലി, ബോംബെ എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ ജോലിയെടുത്തു. 1983-ൽ കേരളത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു വന്നു. 1962 തൊട്ട് ചെറുകഥകളെഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യത്തെ കഥാസമാഹാരം 'ക്രൗകൾ' 72-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പതിനഞ്ചു കഥാസമാഹാരങ്ങളും ഒമ്പത് നോവലുകളും ഒരു അനുഭവക്കുറിപ്പും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

- 1988-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം 'ദി നോസറിന്റെ കുട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 1997-ലെ പത്മരാജൻ പുരസ്കാരം 'പച്ചപ്പയ്യിനെ പിടിക്കാൻ' എന്ന കഥയ്ക്ക്.
- 1998-ലെ നാലപ്പാടൻ പുരസ്കാരം 'സൂക്ഷിച്ചുവച്ച മയിൽപ്പീലി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2006-ലെ കഥാപീഠം പുരസ്കാരം 'അനിതയുടെ വീട്ടി' എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിന്.
- 2012-ലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥയ്ക്കുള്ള കേരള സ്റ്റേറ്റ് ചലച്ചിത്ര അക്കാദമി അവാർഡ് 'ശ്രീപാർവ്വതിയുടെ പാദം' എന്ന കഥയ്ക്ക്.

ആഡിയോ റിക്കാർഡിങ്, വെബ് ഡിസൈനിങ്, മൾട്ടിമീഡിയ പ്രൊഡക്ഷൻ, പുസ്തകപ്രസിദ്ധീകരണം എന്നിവയിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1998 മുതൽ 2004 വരെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗമായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- മുപ്പതു മുതൽ നാല്പതു മിനിട്ടിനകം വായിച്ചു തീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കമാണ് സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകളിൽ ഉള്ളത്. ഇതു വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളൊ ആവശ്യമില്ല.
- ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണ ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണ് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണ്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയത്. അതുകൊണ്ട് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.
- സ്വതന്ത്രപ്രസാധനം ആഗ്രഹിക്കുന്ന/ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സായാഹ്നയിലൂടെ സ്വന്തം കൃതികൾ പ്രസാധനം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. 30 മുതൽ 60 മിനിട്ടുകൾക്കകം വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന ഉള്ളടക്കം – കഥകൾ, അനുഭവക്കുറിപ്പുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, അഭിമുഖങ്ങൾ, സിനിമാനിരൂപണങ്ങൾ, കവിതകൾ – എന്നു തുടങ്ങി എന്തുവേണമെങ്കിലും അയയ്ക്കാവുന്നതാണ്. അയയ്ക്കേണ്ട വിലാസം: <editors@sayahna.org>.
- പ്രതികരണങ്ങൾ <editors@sayahna.org> എന്ന ഇമെയിലിലേയ്ക്കോ, ഈ വെബ് പേജിൽ കമന്റുകളായോ ചേർക്കുക. നിർദ്ദേശങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും എപ്പോഴും സ്വീകാര്യമാണ്. അവ സായാഹ്നപ്രവർത്തകർക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകുന്നതാണ്.

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, റിവർ വാലി ക്യാംപസ്, മലയിൻകീഴ്, തിരുവനന്തപുരം, ഇന്ത്യ 695571
URL: <books.sayahna.org>